Čj. R 15, 16/2002 V Brně dne 3. 6. 2003

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 3. 2002 č.j. S 63/01-549/02 ve věci porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podali účastníci řízení společnost **Plzeňský Prazdroj, a.s.**, se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ: 45357366, v řízení o rozkladu zastoupena na základě plné moci ze dne 25. 10. 2002 Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou, AK Weil, Gotshal & Manges, v.o.s., Křížovnického nám. 1, Praha 1, a společnost **Pivovar RADEGAST a.s.**, se sídlem Nošovice 73951, IČ 14613603, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 14. 8. 2001 Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou, AK Weil, Gotshal & Manges, v.o.s., Křížovnického nám. 1, Praha 1, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Výrok rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 3. 2002 č.j. S 63/01-549/02 **měním** takto:

I.

a) Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366,

- typovými Smlouvami o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (obsahujícími preambuli) – v čl. IV. bod 6, které uzavíral v letech 1999 a 2000

- typovými Smlouvami o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (obsahujícími preambuli) v čl. IV. bod 7, které uzavíral v letech 1999 a 2000

- typovými Smlouvami o dílo – zajištění reklamy a propagace (bez preambule) – v čl. VII. bod 1. písm. a), které uzavírá od roku 2000

b) Pivovar RADEGAST a.s., se sídlem Nošovice 73951, IČ 14613603,

- typovými Smlouvami o provádění reklamy a další spolupráci – v čl. VI. bod 1, které uzavíral v letech 1998 a 1999
- typovými Smlouvami o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (obsahujícími preambuli) – v čl. IV. bod 6, které uzavíral v roce 2000
- typovými Smlouvami o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (obsahujícími preambuli) – v čl. IV. bod 7, které uzavíral v roce 2000
- typovými Smlouvami o dílo – zajištění reklamy a propagace (bez preambule) – v čl. VII. bod 1. písm. a), které uzavíral od roku 2000

s provozovateli pohostinských zařízení, **které zavazují tyto provozovatele pohostinských zařízení odebrat ročně minimální množství hektolitrů piva od společnosti Plzeňský Prazdroj, a.s. nebo společnosti Pivovar RADEGAST a.s., a které jsou zakázanými a neplatnými dohodami podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, jež mohou ve svém kumulativním účinku vést k narušení hospodářské soutěže na trhu piva dodávaného ke spotřebě v provozovnách pohostinských zařízení, porušil § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů.**

II.
Podle § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, se do budoucna společnosti Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366, která je ve smyslu ustanovení § 69a odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nástupnickou společností sloučených společností Pivovar RADEGAST a.s., Pivovar Velké Popovice, a.s. a Plzeňský Prazdroj, a.s., **zakazuje** plnění dohod spočívajících v zavazování provozovatelů pohostinských zařízení k ročnímu odběru minimálního množství hektolitrů piva, jež jsou specifikovány v části I. výroku tohoto rozhodnutí.

III.
Podle § 22 odst. 2 zákona 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, se společnosti Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366, **ukládá** za porušení ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona **pokuta** ve výši 2 300 000,- Kč, slovy dva miliony tři sta tisíc korun českých. Pokuta je splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže u České národní banky, pobočka Brno, číslo účtu 3754-24825-621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede IČ účastníka řízení.

IV.
Společnosti Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366, která je ve smyslu ustanovení § 69a odst. 1 zákona č. 513/1991, obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nástupnickou společností sloučených společností Pivovar RADEGAST a.s., Pivovar Velké Popovice, a.s. a Plzeňský Prazdroj, a.s., se ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, **ukládá**:

a) informovat písemně všechny provozovatele pohostinských zařízení zavázané k odběru minimálního množství hektolitrů piva smlouvami specifikovanými v části I. výroku tohoto rozhodnutí o zákazu a neplatnosti závazků ročního odběru minimálního množství hektolitrů piva ve lhůtě do 40 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí,

b) předložit Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže spolu s kopií textu písemného sdělení ve smyslu písm. a) doklady o doručení tohoto písemného sdělení všem provozovatelům pohostinských zařízení zavázaných ročním odběrem minimálního množství hektolitrů piva ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad") vydal dne 23. 5. 2002 rozhodnutí č.j. S 63/01-549/02, v jehož 1. výrokové části deklaroval, že účastník řízení, společnost Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ: 45357366 (dále jen „Plzeňský Prazdroj") ve Smlouvách o dílo – o zajišťování reklamy a propagace (s preambulí), v čl. IV. bod 7 (příp. bod 6 v některých variantách), uzavíraných v roce 1999 a zčásti v roce 2000, a ve Smlouvách o dílo – zajištění reklamy a propagace (bez preambule), v čl. VII. bod 1 písm. a), uzavíraných od počátku roku 2000 až dosud mezi účastníkem řízení a provozovateli pohostinských zařízení, zavazuje provozovatele pohostinských zařízení odebrat ročně minimální množství hektolitrů (dále jen „hl") piva od účastníka řízení, čímž úmyslně porušil ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže"). Ve 2. výrokové části deklaroval Úřad, že druhý účastník řízení, společnost Pivovar RADEGAST a.s., se sídlem Nošovice 73951, IČ: 14613603 (dále jen „Pivovar RADEGAST"), ve Smlouvách o provádění reklamy a další spolupráci, v čl. VI. bod 1., uzavíraných v letech 1998 a 1999, ve Smlouvách o dílo – o zajišťování reklamy a propagace s preambulí), v čl. IV. bod 6 (příp. bod 7 v některých variantách), uzavíraných v roce 2000, a ve Smlouvách o dílo – zajištění reklamy a propagace (bez preambule), v čl. VII. bod 1 písm. a), uzavíraných od počátku roku 2000 až dosud mezi účastníkem řízení a provozovateli pohostinských zařízení, zavazuje provozovatele pohostinských zařízení odebrat ročně minimální množství hl piva od účastníka řízení, čímž také úmyslně porušil ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže"). Závazky ve shora specifikovaných smlouvách byly shledány jako zakázané a neplatné dohody podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, které ve svém kumulativním účinku narušují hospodářskou soutěž na trhu piva dodávaného ke spotřebě v pohostinských zařízeních.

Plnění těchto dohod bylo oběma účastníků řízení do budoucna zakázáno a současně jim byla uložena v souladu s ustanovením § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže pokuta a v souladu s ustanovením § 23 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže opatření k nápravě spočívající v povinnosti účastníků řízení informovat provozovatele pohostinských zařízení zavázaných shora uvedenými závazky o zákazu a neplatnosti těchto závazků.

Proti tomuto rozhodnutí podali oba účastníci řízení včas rozklad. Účastník řízení - společnost **Plzeňský Prazdroj** v úvodní části svého rozkladu namítá skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý, není možné z něj jednoznačně dovodit, kterých konkrétních smluv se týká, tj. na které smlouvy se vztahuje Úřadem deklarovaná neplatnost závazků provozovatelů pohostinských zařízení k odběru minimálního množství piva

od účastníka řízení, jejichž plnění se do budoucna zakazuje, a vůči kterým provozovatelům tak má účastník řízení splnit Úřadem uložené opatření k nápravě. Účastník řízení je toho názoru, že zákon o ochraně hospodářské soutěže vyžaduje, aby důvody zákazu podle § 3 odst. 1 tohoto zákona byly Úřadem prokázány u každé jednotlivé smlouvy. Pouze u konkrétních smluv by pak bylo možné deklarovat neplatnost závazků, přičemž každá ze smluv by musela být ve výroku rozhodnutí individuálně určena.

Dále účastník řízení namítá, že právní názor Úřadu, podle něhož obsahují smlouvy závazky provozovatelů pohostinských zařízení k odběru minimálního množství hl piva od účastníka řízení, přičemž tyto závazky jsou zakázanými a neplatnými dohodami ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, jak je popsán v odůvodnění rozklady napadeného rozhodnutí. Prvním z důvodů podporujících námitky účastníka řízení, směřuje proti tvrzení Úřadu, že smlouvy obsahují skryté závazky. Z právního rozboru celých smluv, jejichž předmětem je zajištění reklamy a propagace výrobků účastníka řízení a jeho obchodního jména, vyplývá, že se ve skutečnosti nejedná o závazky, nýbrž o jednu z „podmínek“, jejíž splnění je předpokladem pro vznik nároku na zaplacení ceny za reklamu v plné výši. Námitka účastníka řízení přitom vychází z toho, že se nemůže jednat o závazek, neboť smlouva nespojuje se skutečností, zda zhotovitel, tj. provozovatel pohostinského zařízení, odebere od objednatele, tj. účastníka řízení, určené množství piva, žádné právo zhotovitele či povinnost objednatele, a proto je právní institut závazku pojmově vyloučen.

Následně účastník řízení ve svém rozkladu napadá tvrzení Úřadu, že závazky ve smlouvách představují zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, neboť tato tvrzení Úřadu vycházejí z prošetření takového vzorku smluv, jenž nezajišťuje potřebnou vypovídací hodnotu, a použití parametru „výtoče piva“, tj. právně i věcně nedefinované a nedefinovatelné kategorie, na které Úřad staví své závěry, je velmi problematické. Dále účastník konstatuje, že dohody (závazky) nebrání dle jeho názoru prodeji konkurenčního piva, a tedy provozovatelé pohostinských zařízení nejsou nijak omezováni v možnosti přejít na prodej piva jiného dodavatele podle výhodnějších podmínek.

V poslední části rozkladu pak účastník řízení podává námitky proti tvrzení Úřadu o neplnění povinností účastníka řízení. Účastník řízení poskytoval Úřadu veškerou potřebnou součinnost, některé dílčí nepřesnosti v podkladech dodaných účastníkem řízení byly pouze průvodním jevem zpracování značného množství informací vyžadovaných Úřadem. Průtahy v řízení byly pak způsobeny vedením správního řízení Úřadem, který např. účastníkovi řízení nepřesně zadával své požadavky na poskytnutí informací. Lhůty pro zaslání těchto informací byly pak navíc stanovovány nepřiměřeně krátké.

Účastník řízení dospěl vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem k závěru, že Úřad v předmětném řízení neprokázal hodnověrným způsobem, že smlouvy uzavírané účastníkem řízení s provozovateli pohostinských zařízení obsahují závazek k odběru piva, který naplňuje znaky zakázané dohody ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, a proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí ve všech částech týkajících se účastníka řízení - společnosti Plzeňský Prazdroj zrušil.

Druhý účastník řízení - společnost **Pivovar RADEGAST** podal rozklad do všech výroků napadeného prvostupňového rozhodnutí, která se jej týkají, přičemž ve svém rozkladu uvádí, že dle jeho názoru Úřad nesprávně posoudil obsah dohod, neboť dohody nezakládají „závazek odebírat určité minimální množství piva“, když je chybně interpretoval, a to jak po

stránce právní, tak v kontextu ostatních důkazů obsažených ve spise. Účastník řízení namítá skutečnost, že i přes Úřadem správně vymezený předmět smluv, tj. zajištění reklamy a propagace výrobků a obchodního jména účastníka řízení za úplatu, uvádí Úřad ve svém rozhodnutí, že tyto smlouvy zakládají přímý závazek smluvní strany – provozovatele pohostinských zařízení k odběru určitého minimálního objemu piva od účastníka řízení každý kalendářní rok, po který smlouva trvá, což ve svém důsledku odporuje jak samotnému znění zkoumaných smluv, tak dalším důkazům obsaženým ve spise. Z obsahu smluv totiž vyplývá, že dodržení sjednaného odběru výrobků účastníka řízení není samostatnou povinností odběratelů. Touto povinností je ve vztahu ke sjednanému odběru piva pouze vrácení poměrné části ceny díla. Dodavatel, tj. účastník řízení, není přitom oprávněn v žádném případě na základě předmětných smluv vynucovat odebrání zboží, ani není oprávněn požadovat náhradu škody, která by mu případně v důsledku neodebrání sjednaného množství piva, vznikla. Účastník řízení dále konstatuje, že z hlediska posouzení účinků závazků obsažených ve smlouvách na hospodářskou soutěž má to, zda dodavatel zavazuje zákazníka k odběru přímo (tj. zda závazek odebrat je právně vymahatelným závazkem plynoucím ze smlouvy) nebo zda jde o závazek „skrytý“ (tedy nepřímý) zcela zásadní význam, neboť u „skrytého“ závazku je nezbytné prokázat, že existuje skutečná ekonomická motivace v takové míře, aby v praxi ovlivňovala chování zákazníka určitým způsobem.

V další části rozkladu účastník řízení namítá, že výrok rozhodnutí směřuje i proti dohodám, které nebyly předmětem správního řízení, jež bylo zahájeno pro možné porušování ustanovení § 3 odst. 1 zákona pro ochranu hospodářské soutěže uzavíráním dohod zavazujících odběratele točeného piva odběrem piva zcela nebo v převážném rozsahu od smluvního dodavatele. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že závazkem „v převážném rozsahu odebírat pivo od smluvního dodavatele“ se rozumí „jakýkoli závazek ukládající odebírat od dodavatele více než 80 % odběrů zboží“ odebraného v předchozím kalendářním roce. Účastník však uvádí, že výrok rozhodnutí směřuje proti všem posuzovaným smlouvám, nehledě k tomu, zda jsou či nejsou způsobilým předmětem tohoto správního řízení. V souvislosti s tím také účastník řízení konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu, a napadá zejména rozsah Úřadem provedeného šetření ve vztahu ke zkoumanému vzorku smluv. Jako zcela nedostatečná se účastníkovi řízení jeví skutečnost, že u zkoumaných smluv účastníka řízení Úřad vůbec neprověřil, zda a případně kolik z těchto smluv „zavazuje smluvního odběratele odběrem zboží zcela nebo v převážném rozsahu od smluvního dodavatele“, a to ani na vzorku zkoumaných smluv.

Účastník řízení dále namítá, že závěry Úřadu ohledně velikosti relevantního trhu (tj. trhu piva určeného k přímé spotřebě, tzv. on-trade trh piva) v České republice, jak po stránce celkového počtu provozoven, tak po stránce objemové, neodpovídají skutečnosti ani nevycházejí ze skutkových zjištění obsažených ve spise. V souvislosti s touto námitkou vytýká účastník řízení Úřadu, že neprovedl v řízení dokazování, které by umožňovalo pominout, resp. podstatně se odchýlit od Úřadem zjištěných skutečností. Úřad přitom v rámci samostatných průzkumů trhu nijak nezjišťoval počet provozoven, které odebírají výhradně pivo lahvové či plechovkové, avšak určené k přímé spotřebě, počet provozoven zavážených pivem určeným k přímé spotřebě nikoli přímo pivovary, nýbrž velkoobchodníky, a dále nepřihlédl k účastníkem řízení namítané skutečnosti, že u cca 20 % provozoven dochází k soutoči 2 a více konkurenčních piv. Dále Úřad dle názoru účastníka řízení pochybil, když do svého odhadu velikosti relevantního trhu nezahrnul kategorii sezónních provozoven, tj. kempů a koupališť. Účastník řízení konstatuje, že Úřad hned v několika směrech pochybil v neprospěch účastníka řízení i při hodnocení kumulativních účinků zkoumaných smluv na relevantní trh vyjádřený celkovým objemem dodávek piva určeného k přímé spotřebě. Úřad

totiž porovnával pouze celkovou skutečnou výši tuzemských dodávek piva v obalech sud/cisterna (bez započtení dovozů a bez započtení lahvového a plechovkového piva prodaného na tuzemském relevantním trhu) vzhledem k celkovému objemu údajných tzv. závazků minimálního odběru piva podle zkoumaných smluv. Účastník řízení přitom v průběhu správního řízení opakovaně Úřad upozorňoval, že takto vypočtený objem „závazků“ nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť nevyjadřuje ničeho o skutečných dodávkách piva na relevantní trhu na základě zkoumaných smluv. Přitom právě poměr mezi skutečnými dodávkami zboží dodavatele na základě zkoumaných dohod a celkovými dodávkami zaměnitelného zboží na relevantním trh jako celek je rozhodující pro stanovení míry zavázanosti trhu daným systémem dohod, a tudíž i pro posouzení případných dopadů zkoumaných dohod na hospodářskou soutěž. Je totiž nemožné, aby jakákoli dohoda měla ze soutěžního hlediska horší dopad na relevantní trh než dohoda o výhradních odběrech, která váže 100 % celkových odběrů odběratele.

Další část rozkladu obsahuje námitky proti nesprávné aplikaci právního předpisu, a to konkrétně tím, že Úřad svým postupem v řízení a v odůvodnění rozklady napadeného rozhodnutí popřel jak svůj vlastní dosavadní výklad ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, tak ustálený výklad shodně formulovaného ustanovení čl. 81 (1) Smlouvy ES, potvrzený rozhodovací praxí jak Evropské komise, tak Evropského soudního dvora. Rozpornou aplikací (výkladem) ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, jak s ustálenou praxí v Evropské unii, tak i s dosavadní aplikační praxí Úřadu ve vztahu k obsahově totožnému ustanovení § 3 odst. 1 dříve platného zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, představuje protiprávní postup Úřadu, neboť porušuje princip legitimních očekávání účastníků řízení i princip právní jistoty. Namítané pochybení Úřadu při aplikaci ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže přitom spočívalo v tom, že Úřad dospěl k závěru o nedovolenosti jím zkoumaných smluv účastníků řízení bez toho, aby se jakkoli zabýval otázkou uzavřenosti relevantního trhu, tj. trhu piva určeného k přímé spotřebě jako celku.

Účastník řízení dále namítá, že postupem Úřadu mu bylo odňato právo účinně hájit svá práva a zájmy, zejména se vyjádřit k podkladu napadeného rozhodnutí a uplatnit své návrhy v souladu s ustanovením § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu. Toto pochybení spatřuje účastník řízení jednak v jednání Úřadu, kterým mu nebyla s odkazem na obchodní tajemství zpřístupněna značná část důkazního materiálu shromážděného Úřadem, z něhož Úřad v rozhodnutí vycházel, když zejména šlo o statistická zjišťování prováděná Úřadem na trhu. Pochybení spatřuje účastník řízení dále v jednání Úřadu, kdy mu nebyla přes jeho opakovanou žádost Úřadem zpřístupněna spisová dokumentace vedená pod č.j. S 91/97-240 a S 124/98-240, přičemž v obou případech Úřad v napadeném rozhodnutí z výsledků těchto řízení a důkazního materiálu, na němž byla rozhodnutí v nich založena, vycházel. Jako další procesní pochybení vytýká účastník řízení Úřadu skutečnost, že mu nebylo umožněno v rozporu s ustanovením § 21 správního řádu se účastnit všech ústních jednání nařízených Úřadem v průběhu správního řízení, stejně jako v případě provádění ověřování údajů sdělených oběma účastníky řízení podle § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Dle námitek účastníka řízení Úřad vycházel v napadeném rozhodnutí i z důkazů pořízených mimo správní řízení, v průběhu správního řízení bylo Úřadem manipulováno se spisem vedeným v předmětné věci tak, že se vyřazovaly v něm již zařazené listinné důkazy a nahrazovaly se jinými listinami s odlišným obsahem. Vzhledem k tomu, že dle názoru účastníka řízení neobsahoval spis veškerý důkazní materiál pořízený v průběhu řízení v první instanci, konstatuje účastník řízení nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Poslední v oddíle procesních pochybení je pak Úřadu vytýkána skutečnost, že odňal účastníkovi řízení

možnost řádným procesním postupem uplatnit právo na obhajobu, neboť do výroku rozhodnutí zařadil také smlouvy, které nebyly předmětem vedeného správního řízení.

Závěr rozkladu je věnován námitkám proti uložení a výši pokuty. Účastník řízení Úřadu vytýká, že se v průběhu správního řízení nezabýval otázkou prosoutěžních aspektů zkoumaných smluv. Nepřihlédl tak vůbec ke skutečnosti, že daný typ smluv obecně vede k rozvíjení jiné než cenové konkurence na trhu tím, že vede ke zlepšení distribuce, k intenzivnímu marketingu, ke zvýšení konkurence mezi výrobky různých značek, k věští kulturnosti prodeje, k větším zárukám kvality výrobku. Jako přitěžující okolnost při stanovení výše pokuty bylo v odůvodnění napadeném rozhodnutí uvedeno úmyslné porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, k čemuž účastník uvádí, že Úřad nikterak neprokazoval a tedy ani neprokázal, jak mělo k úmyslnému porušení zákona dojít. Účastník řízení namítá také skutečnost, že jako přitěžující okolnost mu bylo v odůvodnění rozhodnutí vytýkáno ne řádné plnění povinností účastníka řízení, kdy Úřad poskytoval nepřiměřeně krátké lhůty pro poskytnutí požadovaných informací, v důsledku čehož muselo nutně docházet k následným opravám a upřesňování poskytnutých informací.

Na základě všech shora uvedených námitek, kdy Úřad v rozhodnutí porušil zásadu materiální pravdy, nesprávně aplikoval zákon o ochraně hospodářské soutěže, v rozporu s § 33 odst. 2 správního řádu odňal účastníkovi řízení právo vyjádřit se k podkladu pro rozhodnutí a shromážděným důkazům a učinil rozhodnutí v důsledku manipulace se spisem nepřezkoumatelným, navrhuje účastník řízení - společnost Pivovar RADEGAST, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Správní orgán rozhodující v prvním stupni neshledal důvody pro postup podle § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 správního řádu věc postoupil k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu. Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a s přihlédnutím ke skutečnosti, že po vydání rozhodnutí prvního stupně došlo ke sloučení společností Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366, Pivovar RADEGAST a.s., se sídlem Nošovice 73951, IČ 14613603, a Pivovar Velké Popovice, a.s., se sídlem Velké Popovice, Ringhofferova 1, IČ 45147736, kdy nástupnickou společností se stala společnost Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem Plzeň, U Prazdroje 7, okres: Plzeň-město, IČ 45357366, jsem dospěl k následujícím závěrům:

Nejprve jsem se zabýval otázkou **vymezení relevantního trhu**, neboť ta je zásadní z hlediska možnosti dalšího přezkumu věcné podstaty předmětných závazků ročního odběru minimálního množství hl piva. Orgán prvního stupně provedl rozlišení trhu piva z hlediska výrobkového na trh piva dodávaného do maloobchodní prodejní sítě, tzv. off-trade distribuční kanál, a na trh piva dodávaného do provozoven pro prodej a konzumaci nápojů, tzv. on-trade distribuční kanál. Rozlišení těchto dvou trhů má své opodstatnění nejen v rozdílné cenové úrovni při prodeji piva v maloobchodě a v pohostinských zařízeních, či v tom, že pivovary si organizují specifické distribuční systémy pro on-trade sektor, ale hlavně v charakteru služeb spojených s prodejem a konzumací piva v pohostinských zařízeních. Z hlediska výrobkového byl tedy relevantní trh vymezen jako trh piva dodávaného ke spotřebě v provozovnách pohostinských zařízení, s čímž se plně ztotožňuji.

Poté se Úřad zabýval otázkou podílu účastníků řízení na vymezeném relevantním trhu. Vzhledem k tomu, že v pohostinských provozovnách, tj. v on-trade distribučním sektoru, je těžištěm odbytu točené pivo, což vyplynulo z důkazů provedených ve správního řízení, kdy

převážný objem lahvového a plechovkového piva plyne ke spotřebě do maloobchodní sítě, prokazoval orgán prvního stupně postavení účastníků řízení na základě údajů o dodávkách točeného piva. Pro opakované námitky vznesené účastníky řízení se však bylo nutné také procentně vypořádat s lahvovým a plechovkovým pivem dodávaným do systému on-trade. Poněvadž nebylo možné vyjít ze zcela přesných přesných údajů o množství lahvového a plechovkového piva dodávaného do on-trade distribučního kanálu, neboť ne všechny tuzemské pivovary mají přehled o tom, jaký objem lahvového a plechovkového piva připadá na on-trade distribuční kanál, bylo na základě kvalifikovaného odhadu Úřadu připočteno 5 % celkového objemu tuzemského trhu lahvového piva k celkovému objemu tuzemského trhu točeného piva. Dodávám, že k plechovkovému pivu nebylo vzhledem k jeho zanedbatelnému cca 2 % podílu na objemu tuzemského trhu piva celkem přihlíženo vůbec. Na základě těchto údajů byl tak vypočten podíl účastníků řízení na relevantním trhu. Úřad pak v rozhodnutí konstatoval, že je možné učinit závěr, že podíl účastníků řízení na celkovém objemu piva v on-trade distribučním kanálu (tj. i při zohlednění lahvového piva) se výrazněji neliší od jejich podílů na relevantním trhu vyjádřeném prostřednictvím dodávek pouze točeného piva do systému on-trade (str. 20 až 22 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že tedy nebylo reálně možné jednoznačně stanovit, jaké konkrétní množství lahvového a plechovkového piva je dodáváno do on-trade distribučního systému, kdy Úřadem provedené výpočty byly založeny na přípustném kvalifikovaném odhadu, a dále k tomu, že podíl účastníků řízení na relevantním trhu vyjádřeném prostřednictvím veličiny „točeného piva“ se výrazně, pro účely tohoto řízení nijak podstatně, neliší od podílu účastníků řízení na celkovém objemu piva v on-trade distribučním kanálu, byl objem dodávek na relevantní trh a podíl účastníků na dodávkách do on-trade distribučního systému vyjádřen pouze prostřednictvím dodávek točeného piva, o jehož množství dodávek na relevantní trh má Úřad jednoznačně verifikované údaje. Při přezkumu způsobu vymezení relevantního trhu a určení postavení účastníků řízení na relevantním trhu prostřednictvím dodávek točeného piva jsem v postupu orgánu prvního stupně neshledal žádných věcných či procesních pochybení. Námitkám účastníků řízení, jež se vztahovaly ke zvolenému kritériu „dodávek točeného piva“ do on-trade distribučního systému, na základě něhož byl pak také proveden výpočet podílů účastníků řízení na relevantním trhu, proto nemohu přisvědčit.

Dále jsem se zabýval otázkou Úřadem provedeného vymezení provozoven pohostinských zařízení působících na trhu on-trade distribučního kanálu České republiky. Námitky účastníků řízení přitom směřovaly nejen co do počtu vymezených provozoven, ale také co do charakteru provozoven, ke kterým bylo v řízení přihlíženo. Ze spisu správního řízení vyplývá, že pro určení celkového počtu provozoven na trhu v České republice zjišťoval Úřad ve správním řízení údaje od ČESKÉHO TELECOMU, a.s. resp. MEDIATELU, s.r.o., který sdělil, že eviduje 13 821 provozoven pohostinských zařízení, od Agentury AC Nielsen Czech Republic, s.r.o., jež uvedla 27 994 provozoven, přičemž do tohoto počtu zahrnula „hospody, vinárny, restaurace, bary, kluby, bufety/jídelny, rychlé občerstvení a disco“. Dále bylo Úřadu Ministerstvem průmyslu a obchodu sděleno, že eviduje z výkazů živnostenských úřadů 84 800 provozoven vykázaných u živnosti hostinská činnost, přičemž tento v sobě zahrnuje také školní jídelny, menzy, vyvařovny v nemocnicích, závodní kantýny či jídelny, neboť se jedná o všechny provozovny, v nichž jsou vykonávány činnosti spočívající v přípravě a prodeji pokrmů a nápojů k bezprostřední spotřebě v provozovně. Tuzemští výrobci piva vykázali celkem 58 850 jimi zavážených provozoven pohostinských zařízení, avšak některé provozovny jsou zaváženy dvěma i více výrobci. Český statistický úřad uvedl počet 84 172 provozoven, přičemž tento údaj vyjadřuje počet živnostenských listů vystavených na právnické a fyzické osoby, tj. zahrnuje také subjekty, které tuto činnost neprovozují, přestože jsou držiteli živnostenské oprávnění. Úřadem oslovená společnost

Pražské Pivovary, a.s. uvedla, že podle jí dostupných informací je v současné době počet provozoven v České republice 26 046. Také účastníci správního řízení byly Úřadem dotázáni na počet provozoven pohostinských zařízení, kdy společnost Plzeňský Prazdroj uvedla počet cca 35 000 a společnost Pivovary RADEGAST nejdříve počet okolo 36 000 provozoven prodávajících točené pivo v České republice. Tuto informaci účastník řízení - společnost Pivovary RADEGAST následně ve svém vyjádření k seznámení s podklady pro rozhodnutí dementoval s tím, že odhad Úřadu je podhodnocen o cca 9 000 provozoven. Na základě shora uvedených informací pak orgán prvního stupně provedl kvalifikovaný odhad, který se, co se týče způsobu jeho provedení, shodoval se způsobem již Úřadem aplikovaným v rámci předešlých správních řízení. Pokud tedy jde o postup, shodoval se s postupem Úřadu, který v minulosti použil v řízeních č.j. S 11/98-240 a S 91/97-240, jak vyplývá z rozhodnutí v těchto věcech. Konstatuji však, že prvostupňový orgán při stanovení kvalifikovaného odhadu nevycházel z důkazů provedených v uvedených dřívějších správních řízeních vedených s účastníky řízení, pouze obdobným způsobem jako v těchto řízeních postupoval při stanovení kvalifikovaného odhadu počtu provozoven na trhu v České republice, tj. postupoval toliko metodicky konzistentně. Právo účastníků řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění obsažené v § 33 odst. 2 správního řádu, stejně jako právo účinně hájit svá práva a zájmy obsažené v § 3 odst. 2 správního řádu, tak porušeno nebylo, jestliže se součástí spisového materiálu správního řízení S 63/01 nestaly důkazy provedené v předešlých správních řízeních. Prvostupňový orgán vycházel při stanovení kvalifikovaného odhadu z aktuálních údajů získaných v rámci tohoto správního řízení, kdy za zásadní vzal údaje získané od společnosti Pražské Pivovary, a.s., od Agentury AC Nielsen Czech Republic, s.r.o., od samotných účastníků řízení ve vztahu k celkovému počtu zavážených provozoven pohostinských zařízení v České republice, jak shora uvádím. K údajům poskytnutým Ministerstvem průmyslu a obchodu a Českým statistickým úřadem bylo přihlédnuto s tím, že tyto údaje jsou z již uvedených důvodů ne zcela přesné. Úřad pak na základě všech shora získaných informací provedl kvalifikovaný odhad počtu provozoven v rozpětí cca 35 000 až max. 40 000 provozoven pohostinských zařízení na trhu, přičemž míru zavázanosti provozoven vyjádřil v bilanci ve vztahu ke svému maximálnímu, tedy pro účastníky řízení nejméně nevýhodnému odhadu, tj. k 40 000. V takovém postupu neshledávám žádného pochybení, jež by mělo za následek věcnou nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Námitkou společnosti Pivovar RADEGAST, že Úřad při vymezení počtu provozoven pohostinských zařízení nijak nezjišťoval provozovny, které odebírají pouze lahvové či plechovkové pivo, avšak určené k přímé spotřebě, jsem se zabýval již shora u výpočtu podílu účastníků řízení na relevantním trhu a nemohu jí přisvědčit. Dále společnost Pivovar RADEGAST ve svém rozkladu namítá, že Úřad při stanovení celkového počtu provozoven nepřihlédl k faktu, že některé provozovny pohostinských zařízení odebírají točené pivo prostřednictvím velkoobchodů. Také této namítané skutečnosti nemohu přisvědčit, neboť z šetření provedených Úřadem vyplynulo, že velkoobchodníci s točeným pivem sice na relevantním trhu v České republice existují, avšak z hlediska celkového počtu provozoven na trhu České republiky není tato skutečnost nikterak relevantní, protože provozovny, do kterých velkoobchody dodávají, jsou vykazovány již jako odběratelé točeného piva příslušných pivovarů. Při zjišťování celkového počtu provozoven na trhu v České republice jsem pak také neshledal jako opodstatněné námitky společnosti Pivovar RADEGAST, že při stanovení celkového počtu provozoven nebylo přihlédnuto k určitým kategoriím provozoven pohostinských zařízení, jako například ke kempům a koupalištím. K tomu uvádím, že ze správního spisu nikterak nevyplývá skutečnost, že by orgán prvního stupně tyto kategorie provozoven do celkového počtu provozoven nezahrnul, resp. že by tyto kategorie provozoven

z celkového počtu vyňal. K námitce společnosti Pivovar RADEGAST vztahující se rovněž ke způsobu vymezení relevantního trhu co do počtu provozoven, že Úřad ve správním řízení nevzal v úvahu skutečnost, že k soutoči dvou a více konkurenčních piv dochází u cca 20 % provozoven, konstatuji, že podstatou správního řízení vedeného s účastníky řízení není uzavření relevantního trhu vlivem kumulativního účinku exkluzivních dohod, uzavíraných všemi pivovary s pohostinskými provozovnami, jejichž individuální podíl na trhu je zanedbatelný, a proto nebylo ve správním řízení z hlediska zjištění skutečného stavu věci nutné provést rozsáhlé šetření na relevantním trhu ve smyslu účastníkem řízení namítané skutečnosti. Správní orgán je povinen použít v řízení takové prostředky, které jsou jednoduché, účinné, nezvyšují zbytečně náklady řízení a přitom vedou ke správnému rozhodnutí, aniž by přitom zbytečně zatěžovaly účastníky řízení a další osoby zúčastněné na řízení. Nebylo-li podstatou správního řízení uzavření relevantního trhu vlivem kumulativního účinku exkluzivních dohod, uzavíraných všemi pivovary s provozovnami pohostinských zařízení, pak orgán prvního stupně při zjišťování skutečného stavu věci nepochybil, neprováděl-li nad rámec zákonných požadavků nákladné a rozsáhlé šetření, týkající se vymezení počtu provozoven, ve kterých dochází k soutoči dvou a více konkurenčních piv.

Po prověření všech shora uvedených skutečností a vypořádání se se všemi námitkami účastníků řízení vztahujícími se k vymezení relevantního trhu konstatuji, že jsem v části prvostupňového rozhodnutí věnující se relevantnímu trhu neshledal žádné zásadní věcné či procesní pochybení, jež by mohlo mít vliv na správnost orgánem prvního stupně vyvozených závěrů, a se způsobem provedení kvalifikovaného odhadu počtu provozoven pohostinských zařízení po přezkoumání správního spisu souhlasím.

Poté, co jsem objasnil sporné otázky týkající se vymezení relevantního trhu, zabýval jsem se **věcnou podstatou** ve výroku rozhodnutí specifikovaných závazků odběru minimálního množství hl piva a z ní vyplývající materiální stránkou možných protisoutěžních dopadů. Rozklady napadené rozhodnutí v I. a II. výrokové části deklarovalo zakázanost a neplatnost závazků k ročnímu odběru minimálního množství hl piva, které ve svém kumulativním účinku narušují hospodářskou soutěž na trhu piva dodávaného ke spotřebě v pohostinských zařízeních. Ve svém přezkumu jsem se zaměřil na samotnou podstatu právní kvalifikace předmětných závazků z pohledu zákona o ochraně hospodářské soutěže, respektive na posouzení, zda tyto závazky je možné kvalifikovat jako dohody, které vedou či jsou schopny vést k narušení hospodářské soutěže ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Nejprve jsem se přitom zabýval otázkou, zda předmětná ustanovení obsažená ve výroku tohoto rozhodnutí specifikovaných smluv, jejichž předmětem je zajišťování reklamy a propagace, je opravdu možné kvalifikovat jako závazky k ročnímu odběru minimálního množství hl piva, či zda se jedná, jak namítali účastníci řízení, pouze o podmínku, jejíž splnění je předpokladem pro vznik nároku na zaplacení ceny za reklamu v plné výši. Není podstatné, do jakých smluv si soutěžitelé umístí ujednání, respektive závazek, tj. jakým způsobem tuto smlouvu po formální stránce označí. Zásadní okolností právní kvalifikace je, zda takové ujednání, respektive závazek, je možné kvalifikovat jako dohodu ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, která vede nebo je schopna vést k narušení hospodářské soutěže, tj. zda jde o takový závazek, který nikoli formálně právně, ale fakticky působí protisoutěžně. Z tohoto hlediska je hlavním předmětem ve výroku tohoto rozhodnutí specifikovaných smluv zajištění reklamy a propagace výrobků a obchodního jména účastníků řízení, kteří je uzavírají s provozovateli pohostinských zařízení. Součástí těchto smluv jsou však také ustanovení, jež provozovateli pohostinského zařízení ukládají závazek odebrat ročně určité minimální množství hl piva od druhé smluvní strany, tj. od jednoho z účastníků řízení. Tato ustanovení ve zkoumaných

smlouvách je možné jednoznačně označit za závazky provozovatelů pohostinských zařízení, které s hlavním předmětem smluv, tj. s prováděním reklamy a propagace výrobků a obchodního jména účastníků řízení věcně nesouvisejí, a směřují k zajištění výhradních dodávek či dodávek v převážné míře od účastníků řízení. Pokud jde o otázku, zda je možné tyto závazky považovat za smluvní ujednání nad rámec formálně označeného pojmenování smlouvy, anebo zda se jedná o účastníky řízení tvrzenou podmínku pro nárokování plné výše ceny za provedenou reklamu, jež ve svém důsledku představuje jedno z kritérií pro hodnocení účinků reklamy na spotřebitele, dospívám k závěru, že „účinek reklamy“, jejíž provádění si účastníci řízení u provozovatelů pohostinských zařízení objednávají, by bylo možné poměřovat kapacitou pohostinských zařízení, tj. počtem míst a jejich odhadovanou návštěvností, neboť pak by reklama skutečně působila na okruh návštěvníků pohostinství, tzv. potencionálních konzumentů, kteří by se na základě reklamy a pouhé dostupnosti piva vyráběného účastníky řízení v dané provozovně mohli svobodně rozhodnout, jestli dané pivo vyzkoušejí či nikoliv. Za kritérium účinnosti však nelze považovat zavazování provozovatelů pohostinských zařízení ročním odběrem určitého minimálního množství hl piva, neboť tato skutečnost nemá skutečnou vypovídací hodnotu o počtu subjektů, tj. konzumentů, na něž prováděná reklama a propagace piva vyráběného účastníky řízení působí. K otázce, jaká práva a povinnosti jsou v souvislosti s nesplnění závazků ročního odběru minimálnímu množství hl piva ve smlouvách obsažena, plně odkazuji na stranu 6 až 14 napadeného rozhodnutí, jež provádí podrobný právní rozbor jednotlivých ustanovení zkoumaných smluv, stejně jako poukazuje na negativní důsledky spojené s nedosažením ve zkoumaných smlouvách stanoveného minimálního množství odebraných hl piva. Ztotožňuji se tedy se závěry orgánu prvního stupně, pokud jde o vyhodnocení shora uvedených ujednání jako ujednání věcně směřujících k zajištění výhradnosti či převážných dodávek od účastníků řízení.

Pro právní kvalifikaci závazků provozovatelů pohostinských zařízení z pohledu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže je však nezbytné se dále zabývat otázkou faktického či potencionálního narušení soutěže. Za tímto účelem provedl orgán prvního stupně rozsáhlé šetření na relevantním trhu, kdy oslovil reprezentativní vzorek provozovatelů pohostinských zařízení, jež jsou na základě zkoumaných smluv zavázáni k odběru ročního minimálního množství hl piva od účastníků řízení. Svoji pozornost zaměřil na zjištění bilance přístupu konkurenčního piva u osloveného vzorku provozovatelů pohostinských zařízení, na porovnání výše závazků odběru minimálního množství hl piva ročně s objemem dodávek piva do provozoven a s výtočí těchto provozoven, přičemž zjištěné skutečnosti a na základě nich vyvozené závěry jsou obsaženy v rozklady napadeném rozhodnutí (str. 22 – 29 napadeného rozhodnutí). Rozklady napadené rozhodnutí přitom konstatuje, že podstatná část provozovatelů pohostinských zařízení z osloveného vzorku odebírá pivo pouze od účastníka řízení, se kterým má uzavřenou ve správním řízení zkoumanou smlouvu. U většiny posuzovaného vzorku, kdy šetření bylo prováděno odděleně pro společnost Pivovar RADEGAST (str. 26 – 27 napadeného rozhodnutí) a Plzeňský Prazdroj (str. 23 napadeného rozhodnutí), přičemž závěry byly téměř totožné, představovala velikost závazků úplný nebo převážný (více než 80 %) odběr piva od jednoho z účastníků řízení, stejně jako úplnou nebo převážnou (více než 80 %) výtoč dotčených provozoven. Na základě těchto zjištění pak orgán prvního stupně dospěl k závěru, že protisoutěžní účinky zkoumaných smluv spočívají v zabraňování prodeje konkurenčních piv v zavázaných provozovnách a znemožňují tak ostatním soutěžitelům zvýšit svůj podíl na relevantním trhu, stejně jako na druhé straně omezují samotné zavázané provozovatele pohostinských zařízení v možnosti přejít na prodej konkurenčního piva dodávaného výrobci odlišnými od účastníků řízení např. za výhodnějších podmínek či na přání svých zákazníků. V konečném

kumulativním důsledku pak tyto dohody způsobují ve vztahu ke spotřebitelům zúžení nabízeného sortimentu piv.

Po přezkoumání všech šetření provedených na relevantním trhu se se závěry obsaženými v prvnostupňovém rozhodnutí ztotožňuji, avšak dospěl jsem k názoru, že je nutné přehodnotit otázku kvalifikace dopadů předmětných závazků na hospodářskou soutěž. Orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí vyslovil, že závazky k ročnímu odběru minimálního množství hl piva jsou zakázanými a neplatnými dohodami ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, které ve svém kumulativním účinku narušují hospodářskou soutěž na trhu piva dodávaného ke spotřebě v pohostinských zařízeních. Oba účastníci řízení ve svých rozkladech shodně namítali nerelevantnost tvrzení Úřadu vzhledem k velikosti osloveného vzorku provozoven, na základě kterého pak orgán prvního stupně vyslovil své závěry o porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže. Vycházím-li ze skutečnosti, že není objektivně možné a pro konstataci porušení ust. § 3 odst. 1 zákona ani nezbytné oslovit všechny provozovatele pohostinských zařízení, jež jsou na základě zkoumaných smluv zavazováni, dospívám k závěru, že orgán prvního stupně nepochybil, když závěry o porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže založil na šetření provedeném na reprezentativním vzorku smluv, na základě kterého si pak mohl učinit závěry o procentním zavazování provozoven z hlediska dodávek piva do provozoven, výtoče provozoven anebo např. z hlediska zastoupení konkurenčního piva u těchto provozoven. Přikláním se však k názoru účastníků řízení, že ze skutkových okolností, které byly řízením zjištěny, když byl osloven toliko vzorek provozoven, byť reprezentativní, nelze přesvědčivě dovodit konkrétní faktickou míru narušení hospodářské soutěže a že závěry, které jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy, nasvědčují splnění podmínky potenciálního narušení soutěže. I takové potenciální narušení hospodářské soutěže však zákon považuje za porušení ust. § 3 odst. 1. Změnil jsem tak v tomto smyslu výrok rozhodnutí. Co se týče vymezení negativních, tj. protisoutěžních účinků na relevantní trh, ztotožňuji se věcně se závěry prvostupňového orgánu, že závazky ročního odběru minimálního množství hl piva mohou ve svém kumulativním účinku u zavázaných provozoven bránit prodeji konkurenčních piv a znemožňovat tak ostatním pivovarům, jež jsou konkurenty účastníků řízení, zvýšit svůj podíl na relevantním trhu. Na druhé straně mohou předmětné závazky v důsledku doprovodných ustanovení smluv specifikovaných ve výroku tohoto rozhodnutí u zavázaných provozovatelů pohostinských zařízení omezovat jejich svobodnou vůli přejít na prodej konkurenčního piva. Protisoutěžní účinek pak v konečném důsledku shledávám také v tom, že předmětné dohody mohou z pohledu ochrany zájmů spotřebitelů zapříčinit zúžení nabízeného sortimentu piv. Dodávám, že při změně výroku rozhodnutí ve shora uvedeném smyslu jsem rovněž přihlédl k námitkám účastníků řízení, že výrok rozklady napadeného rozhodnutí směřuje i proti dohodám, které nebyly předmětem správního řízení, kdy pouze u většiny prověřeného vzorku smluv bylo prokázáno úplné či převážné zavazování odběratelů. Změnou na pouze možné narušení hospodářské soutěže, ve světle shora vysloveného závěru o nemožnosti provést šetření u všech zavázaných provozoven, jsem tak částečně přisvědčil těmto námitkám obou účastníků řízení.

Podle shora uvedeného rámce právní kvalifikace dohod narušujících soutěž, jsem se, po vymezení závazků jako dohod, jež mohou vést k narušení hospodářské soutěže, zabýval otázkou, jestli nebude možné aplikovat ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže, jako ustanovení zakotvující na základě pravidla *de minimis* výjimku ze zákazu vertikálních dohod podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Na základě vypočtené velikosti podílu účastníků řízení na relevantním trhu, tj. jak společnosti Plzeňský Prazdroj, tak společnosti Pivovary RADEGAST, však konstatuji, v souladu se závěry orgánu prvního stupně, že obě společnosti procentní limit na vymezeném relevantním

trhu pro uplatnění pravidla *de minimis* přesahují (str. 20 – 21, 30 napadeného rozhodnutí). Jak již bylo uvedeno, připouští zákon o ochraně hospodářské soutěže také výjimku ze zákazu vertikálních dohod podle vyhlášky č. 198/2001 Sb., jejímž základním aplikačním kritériem je podíl dodavatele, v případě dohod obsahujících výhradní závazek také odběratele, na relevantním trhu nepřevyšující 30 % s tím, že do podílu soutěžitele na trhu se zahrnují i s ní spojené osoby (§ 8 vyhlášky č. 198/2001 Sb.). Protože společnost Plzeňský Prazdroj od roku 1997 kontroluje druhého účastníka řízení - společnost Pivovary RADEGAST, byly pro účely vyhodnocení možnosti aplikace vyhlášky č. 198/2001 Sb. podíly obou účastníků řízení na relevantním trhu sečteny. Procentní hranice daná právním předpisem tak byla jednoznačně překročena.

Po zhodnocení shora uvedených závazků z pohledu soutěžního práva jsem tak dospěl k těmto závěrům: Závazky ročního odběru minimálního množství hl piva, přestože jsou součástí smluv, jejichž hlavním předmětem je provádění reklamy a propagace výrobků a obchodního jména účastníků řízení, jsou zakázanými a neplatnými vertikálními dohodami, jež ve svém kumulativním důsledku mohou narušit hospodářskou soutěž na trhu piva dodávaného ke spotřebě do pohostinských zařízení. Jako hlavní protisoutěžní účinky jsem na základě provedeného šetření shledal v bránění rozvoje svobodného konkurenčního prostředí v zavázaných pohostinských zařízeních, které ve svém důsledku mohou vést ke zúžení spotřebitelovi možnosti vybrat si mezi výrobky pocházejícími od různých výrobců, přičemž v dalším se plně odkazuji na rozhodnutí prvního stupně, které na str. 31 – 32 obsáhle pojednává o jednotlivých zesilujících aspektech protisoutěžních účinků. Protože není vzhledem k rozsahu a náročnosti objektivně možné provést šetření u všech zavázaných provozovatelů pohostinských zařízení, změnil jsem výrokové části rozhodnutí ve smyslu pouze potencionálního narušení hospodářské soutěže, což plně koresponduje s výsledky šetření provedených orgánem prvního stupně u vybraného vzorku zavázaných provozoven.

K námitce účastníka řízení - společnosti Pivovar RADEGAST, se kterou jsem dosud shora uvedeným rozborem nevypořádal, o pochybnostech vymezení závazků jako přímých respektive nepřímých, konstatuji, že v napadeném rozhodnutí není na žádném z míst, na které účastník řízení poukazuje, použito pojmu „přímý“ závazek. Co se týče vymezení závazku jako skrytého, plně se ztotožňuji s názorem orgánu prvního stupně, že předmětné závazky ročního odběru minimálního množství hl piva představují na základě zjištěných skutečností, tj. na základě zjištěné míry zavazování osloveného vzorku provozovatelů pohostinských zařízení, skryté zavazování těchto provozovatelů odběrem piva od účastníků řízení s obdobnými účinky, jaké mají závazky výhradního odběru piva od dodavatele. Námitkám účastníků řízení týkajících se právní kvalifikace ve zkoumaných smlouvách obsaženého závazku k ročnímu odběru minimálního množství hl piva tedy nepřisvědčuji.

Dále bylo nezbytné se vypořádat s námitkami účastníků řízení ohledně **procesních pochybení**. K tvrzení společnosti Pivovar RADEGAST, že mu jako účastníkovi řízení nebyla s odkazem na ochranu obchodního tajemství zpřístupněna značná část důkazního materiálu nashromážděného Úřadem, ze kterého pak Úřad v rozhodnutí vycházel, konstatuji následující skutečnosti. Správní orgán je povinen úplně a přesně zjistit skutečný stav věci. Za tím účelem je správní orgán povinen nashromáždit důkazní materiál, jenž dostatečným způsobem odůvodňuje správním orgánem v rozhodnutí vyslovené závěry. V průběhu správního řízení č.j. S 63/01 byl prvostupňový orgán nucen pro úplné a přesné zjištění skutkového stavu, zejména pak pro přesné vymezení relevantního trhu, oslovit značné množství subjektů podnikajících na trhu s pivem. Jednalo se nejen o tuzemské výrobce piva, tj. konkurenty účastníka řízení působící se na stejné úrovni trhu, ale také o provozovatele pohostinských

zařízení nebo-li odběratele vyrobeného piva. Všechny tyto subjekty, jako podnikatelé provozující určitý podnik ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, disponují výlučným právem nakládat se svým obchodním tajemstvím, tj. s veškerými skutečnostmi obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatel utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje (§ 17 obchodního zákoníku). Z ustanovení § 17 obchodního zákoníku přitom neexistuje žádná zákonná výjimka. Právo na ochranu obchodního tajemství je podle § 17 a 18 obchodního zákoníku právem absolutním, kdy nakládání s ním přísluší pouze osobě, které toto právo svědčí, tj. osobě, o jejíž obchodní tajemství se jedná. Žádným ustanovením žádného právního předpisu není přitom kodifikována povinnost správního orgánu zpřístupnit obchodní tajemství osobě, která by mohla toto obchodní tajemství zbavit neznámosti, jakožto jednoho z definičních znaků obchodního tajemství. Ze žádného právního předpisu pak dále nevyplývá pravidlo, podle něhož by práva a povinnosti stanovená správním řádem byla jakkoli nadřazena právům a povinnostem vyplývajícím z jiných právních předpisů, resp. z obchodního zákoníku zakotvujícího právní institut obchodního tajemství do českého právního řádu a ze zákona o ochraně hospodářské soutěže, jenž ukládá povinnost mlčenlivosti a zachovávání obchodního tajemství v ustanovení § 24. Orgán prvního stupně tedy nepochybil, jestliže informace získané od třetích osob - subjektů odlišných od účastníků řízení, jež byly těmito subjekty označeny jako obchodní tajemství, a které svou podstatou splňovaly zákonné podmínky ochrany obchodního tajemství, účastníkům řízení v plném rozsahu nezpřístupnil. V úvahách, zda došlo k porušení práv účastníků řízení účinně hájit svá práva a zájmy, zejména se vyjádřit k podkladu rozklady napadeného rozhodnutí a uplatnit své námitky podle § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu, je však nutné pokračovat dále, neboť zásada účinně hájit práva a zájmy účastníků řízení je jednou ze základních procesních zásad ovládajících správní řízení. Při přezkumu kompletního důkazního materiálu nashromážděného v průběhu správního řízení jsem dospěl k závěru, že veškeré relevantní informace, jež měly či mohly mít opodstatnění z hlediska porušení zásady účinného hájení práv a povinností účastníka řízení, byly oběma účastníkům řízení zpřístupněny nejen v podobě agregovaných údajů z odpovědí oslovených subjektů, ale také v podobě celkových přehledů údajů získaných v průběhu správního řízení od všech oslovených subjektů (spis č. 15 – TRH – např. str. 102, 103, 107, 108 – počet smluvních partnerů všech pivovarů, počet provozoven zavážených všemi pivovary, počet zavázaných smluvních partnerů výhradností či minimálním ročním odběrem piva k ostatním pivovarům atd.), stejně jako měl účastník řízení možnost ze spisového materiálu vyčíst všechny oslovovací dopisy s údaji vyžadovanými po oslovených soutěžitelích. Na základě shora uvedeného proto námitce účastníka řízení v tomto bodě nepřisvědčuji.

K námitce účastníka řízení - společnosti Pivovar RADEGAST, že mu nebyla přes opakovanou žádost Úřadem zpřístupněna spisová dokumentace vedená Úřadem pod č.j. S 91/97-240 a S 124/98-240, kdy v obou případech dle názoru účastníka řízení Úřad v napadeném rozhodnutí z výsledků těchto řízení a důkazního materiálu, na němž byla rozhodnutí v nich vydaná založena, vycházel, konstatuji, že závěry obsažené v napadeném rozhodnutí plně vycházely z důkazních materiálů aktuálně Úřadem nashromážděných pro účely správního řízení č.j. S 63/01, dílčí odkazy obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí na předešlá správní řízení spočívaly toliko v poukazech na dodržování shodné rozhodovací praxe Úřadu a kontitunálnosti v metodických postupech, v daném případě ve způsobu, jakým Úřad postupoval při zjišťování kvalifikovaného odhadu, jak shora uvádím. I kdyby byly použity informace obsažené v předchozích rozhodnutích vydaných ve správních řízeních s týmiž účastníky jako nyní, šlo by o informace z již zveřejněných rozhodnutí, které

by navíc musely být společnosti Pivovar RADEGAST známy, neboť by se týkaly právě jejího jednání a jako účastníkovi dřívějších řízení by jí byla obě shora uvedená rozhodnutí doručena. Neshledal jsem tedy v postupu orgánu prvního stupně žádné procesní pochybení, jež by zapříčinilo odejmutí možnosti vyjádřit se k úplnému podkladu pro rozhodnutí a ve svém důsledku by pak způsobovalo porušení práva účinně hájit svá práva a zájmy. Nad rámec shora uvedeného pak konstatuji, že právnímu zástupci společnosti Pivovar RADEGAST bylo umožněno nahlédnutí do spisového materiálu č.j. S 124/98-240, o čemž je ve spise č. 18/I. str. 214 založen záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 17. 10. 2001.

Vypořádání další námitky účastníka řízení - společnosti Pivovar RADEGAST, že mu nebylo umožněno účastnit se všech ústních jednání nařízených Úřadem v průběhu správního řízení, úzce souvisí s již shora vysvětlenou problematikou obchodního tajemství. Předmětem jednání, které má účastník řízená na mysli, bylo získání informací od jednoho účastníka řízení, jejichž obsahem byly konkrétní údaje o jeho podnikatelské činnosti spadající pod ochranu obchodního tajemství. Teprve dne 1. 11. 2001 účastníci řízení výslovně každý do protokolu Úřadu prohlásili uvolnění obchodního tajemství vůči sobě navzájem. Po tomto datu byly pak i druhému účastníkovi řízení zpřístupněny úplné protokoly z ústních jednání vedených vždy s druhým účastníkem řízení. Zároveň bylo oběma účastníkům v dalším průběhu správního řízení umožněno namítat skutečnosti na základě těchto jednání získané, kdy dané ústní jednání mohlo být opětovně provedeno za jeho účasti tak, aby mohl druhému účastníkovi řízení klást své otázky. Za zásadní však považuji skutečnost, že nešlo o ústní jednání ve smyslu ust. § 21 správního řádu, ke kterému mají být přizváni všichni účastníci, ale o získání informací v rámci šetření podle ust. § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže, tj. zvláštní formu vyšetřovacího úkonu, který umožňuje speciální předpis. Základní procesněprávní normou pro řízení u Úřadu ve věci dohod narušujících soutěž, jež jsou upraveny v zákoně o ochraně hospodářské soutěže, je správní řád. Ustanovení § 21 odst. 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže pak upravuje vztah mezi zákonem o ochraně hospodářské soutěže, který v § 21 obsahuje dílčí úpravu některých procesně právních institutů, a správním řádem, a to tak, že správní řád se na řízení u Úřadu uplatní ve všech případech, kdy zákon o ochraně hospodářské soutěže nestanoví úpravu odchylnou. Zákon o ochraně hospodářské soutěže je oproti obecné úpravě správního řízení podle správním řádu normou speciální. Co se tedy týče námitky společnosti Pivovar RADEGAST, že jí ani jejímu právnímu zástupci nebylo umožněno se účastnit ověřování údajů sdělených oběma účastníky řízení podle § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže, konstatuji, že právní úprava získávání informací obsažená v ustanovení § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže, podle kterého zaměstnanci Úřadu jsou oprávněni vstupovat na pozemky, do všech objektů, místností a dopravních prostředků, které jsou místem prověřování, nahlížet do obchodních knih a jiných obchodních záznamů, pořizovat si z nich výpisy a na místě požadovat také ústní vysvětlení, nevyžaduje přítomnost všech účastníků řízení. Úřad tedy nemá povinnost provádět ověřování údajů v režimu ust. § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže za přítomnosti ostatních účastníků řízení a jejich právních zástupců. Procesní právo účastníků správního řízení účinně hájit svá práva a zájmy však není v žádném případě kráceno, neboť výsledky takového šetření jsou zachyceny ve spisu správního řízení a účastníci mají možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

Dále konstatuji, že jsem neshledal žádné procesní pochybení Úřadu ve smyslu námitky společnosti Pivovar RADEGAST, že Úřad při vydání rozhodnutí vycházel z důkazů získaných mimo správní řízení. Předtím než Úřad zahájil se společnostmi Plzeňský Prazdroj a Pivovar RADEGAST správní řízení, prováděl na trhu piva šetření, shromažďoval relevantní údaje pro vymezení relevantního trhu apod., které byly formálně zakládány do spisu P 97/01,

avšak které se okamžikem zahájení správního řízení staly součástí spisového materiálu S 63/01. Účastníci řízení měli možnost se seznámit s obsahem celého spisového materiálu včetně části „P 97/01“ a již v průběhu správního řízení namítat skutečnost, že se nemohli účastnit ústního jednání vedeného s panem Ing. Jiřím Fuskem, prezidentem Svazu malých nezávislých pivovarů a předsedou představenstva Pivovaru Černá Hora, a.s., aby dané jednání mohlo být opakováno za jejich přítomnosti a s možností klást otázky, což neučinili.

Shora uvedeným námitkám procesních pochybení tedy nepřisvědčuji, když dodávám, že jako nepřezkoumatelnou shledávám námitku společnosti Pivovar RADEGAST o manipulaci Úřadu se správním spisem. Účastník řízení vznáší ve svém rozkladu velmi vážná procesní obvinění, neuvádí však jediný konkrétní případ, kdy měla být listina ve správním spise č.j. S 63/01 zaměněna. Orgánu prvního stupně vytčené okolnosti pak také žádným způsobem v rozkladu neprokázal např. přílohou, jejíž obsah by tvořily dvě listiny správního spisu s totožným názvem, avšak rozlišným obsahem, které by tak závažná obvinění odůvodňovala a umožnila mi v rámci řízení o rozkladu danou skutečnost i nad rámec podaných námitek prověřit. Na závěr pak konstatuji, že v průběhu celého správního řízení nebyla proti manipulaci se spise podána společností Pivovar RADEGAST jediná námitka.

Pokud jde o **pokutu, výrok o jejím uložení** jsem změnil tak, že pokutu, jako povinnost ukládanou na základě veřejného práva, jsem vůči zaniklé společnosti Pivovar RADEGAST zrušil. Vzhledem k tomu, že pokuta se účastníkovi řízení, společnosti Pivovar RADEGAST, neukládá, dále jsem se námitkami této společnosti směřujícími proti uložení a výši pokuty nezabýval. Společnost Plzeňský Prazdroj ve vztahu k uložení a výši pokuty namítala nepravdivost tvrzení Úřadu o neplnění povinností účastníka řízení, k čemuž bylo Úřadem přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti při stanovení výše. K tomu uvádím, že jsem uložení a výši pokuty přezkoumal nad rámec podaných námitek, kdy jsem dospěl k závěru ponechání výše uložené pokuty vůči společnosti Plzeňský Prazdroj. Přestože jsem, jak je uvedeno výše, dospěl k závěru, že se účastníci řízení nedopustili jednání, které vede k narušení hospodářské soutěže, nýbrž jednání, jež je potencionálně schopné hospodářskou soutěž narušit, shledávám výši uložené pokuty relevantní ve vztahu k protisoutěžnímu jednání, jehož se společnost Plzeňský Prazdroj dopustila. Při stanovení, respektive potvrzení výše pokuty, jsem přihlédl zejména ke skutečnosti, že společnost Plzeňský Prazdroj porušila zákon o ochraně hospodářské soutěže uzavíráním zakázaných dohod opětovně. I když se v tomto řízení nejednalo o přímé stanovení závazku výhradního odběru, lze v jednání účastníka řízení spatřit snahu o opětovné zavazování svých odběratelů takovým způsobem, jenž u většiny zavázaných provozoven negativně působí na konkurenční prostředí s obdobnými účinky jako závazky výhradní. Výše uložené sankce pak v sobě zahrnuje hledisko jak represivní, tak preventivní funkce ukládané pokuty, jež by měly na společnost Plzeňský Prazdroj působit, a upozornit nejen tuto společnost, ale i ostatní soutěžitele působící na relevantním trhu, že i zavazování provozovatelů pohostinských zařízení k ročnímu odběru určitého minimálního množství hl piva, přestože se nejedná o zavazování výhradní, je porušením zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Po vydání prostupňového rozhodnutí a po podání rozkladů proti němu došlo u účastníků řízení ve smyslu ustanovení § 69 a následující obchodního zákoníku k přeměně společnosti. Jak již bylo shora uvedeno, společnosti Plzeňský Prazdroj, a.s., Pivovar Velké Popovice, a.s. a Pivovar RADEGAST a.s. byly přeměněny fúzí, která se uskutečnila formou sloučení, kdy nástupnickou společností se stala společnost Plzeňský Prazdroj, a.s. Při fúzi obchodních společností sloučením vždy jedna ze společností, jež se slučují a kterou obchodní zákoník nazývá „nástupnickou“ společností, tj. společnost Plzeňský Prazdroj, nezaniká, ale přebírá

obchodní jmění „ostatních“ slučovaných společností, tj. společností Pivovar Velké Popovice a Pivovar RADEGAST, které sloučením zanikají. Jinými slovy řečeno, „ostatní“ slučované společnosti zanikají, čemuž předchází jejich zrušení bez likvidace, a jejich obchodní jmění přechází na nástupnickou společnost. Pojem obchodní jmění, jenž upravuje ustanovení § 6 obchodního zákoníku, představuje u právnické osoby veškerý obchodní majetek a závazky. Obchodním majetkem se pak rozumí souhrn aktiv, tj. majetkových hodnot, jež patří podnikateli. Za majetkové hodnoty je přitom nutné považovat především věci jak movité, tak nemovité, k nimž má podnikatel vlastnické právo, dále pohledávky, tj.práva na plnění ze závazkových právních vztahů, pokud je podnikatel věřitelem, a to včetně práv na plnění, která jsou důsledkem porušení povinnosti jinou osobou. Do obchodního majetku patří i jiná práva a jiné penězi ocenitelné hodnoty, jako např. právo na ochranu obchodního tajemství, obchodní firmy, práva z průmyslového vlastnictví, dlouhodobé výhodné obchodní vztahy aj. Z důvodu sloučení obou účastníků řízení, kdy právní důsledky přeměny těchto společností jsem již vymezil, jsem změnil výrok prvostupňového rozhodnutí týkající se zákazu plnění ze zakázaných a neplatných dohod do budoucna, uložení a výše pokuty a opatření k nápravě. Přestože společnost Pivovar RADEGAST dne 30. 9. 2002 zanikla, ve výroku rozhodnutí deklarované zakázané dohody za doby své existence jako smluvní strana uzavírala, a proto jsem ve výrok napadeného rozhodnutí deklaroval zakázanost a neplatnost dohod podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, stejně jako porušení tohoto ustanovení společností Pivovar RADEGAST. Po sloučení účastníků řízení se nástupnickou společností stala společnost Plzeňský Prazdroj, na kterou dnem zápisu sloučení do obchodního rejstříku přešlo obchodní jmění zanikající společnosti Pivovar RADEGAST. Společnost Plzeňský Prazdroj tak nabyla veškerý obchodní majetek a závazky společnosti Pivovar RADEGAST a v důsledku toho vstoupila také jako strana do smluvních vztahů společnosti Pivovar RADEGAST. Plnění závazků k ročnímu odběru minimálního množství hl piva ze smluv, jež před sloučením uzavřela společnost Pivovar RADEGAST, jsem proto do budoucna zakázal pouze nástupnické společnosti Plzeňský Prazdroj. Stejné pravidlo jsem pak aplikoval také v případě uložení opatření k nápravě.

Po přezkoumání celého rozklady napadeného rozhodnutí, kdy jsem všechny zjištěné skutečnosti hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, jsem dospěl k závěru, že ve výroku tohoto rozhodnutí specifikované smlouvy uzavírané mezi provozovateli pohostinských zařízení a jednotlivými účastníky tohoto správního řízení, jež zavazují provozovatele pohostinských zařízení k ročnímu odběru minimálního množství hl piva od druhé smluvní strany, jsou ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže zakázanými a neplatnými dohodami. Uzavíráním těchto smluv pak účastníci řízení zákon o ochraně hospodářské soutěže porušili úmyslně, neboť si vzhledem k předešlým s nimi vedeným správním řízením museli být vědomi zakázanosti uzavírání dohod, jež vedou či mohou vést k narušení hospodářské soutěže. V jednání účastníků řízení jsem tak shledal snahu o obejití zákonného zákazu dohod podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, kdy se formulační změnou znění závazků snažili o opětovné zavazování svých odběratelů. V postupu Úřadu jsem neshledal žádné věcné či procesní pochybení, jež by odůvodňovalo zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí, případně k zastavení celého správního řízení. Orgán prvního stupně sice pochybil při vyslovení právních závěrů na základě zjištěných skutečností, jeho závadnou právní kvalifikaci však bylo možné napravit v rámci řízení o rozkladech, což jsem učinil změnou protisoutěžních dopadů na relevantní trh na potencionální, tj. možné narušení hospodářské soutěže. V důsledku namítané neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí jsem také provedl nové vymezení smluv, na které se má výrok rozhodnutí vztahovat, jako typových tak, aby do budoucna nemohlo dojít k žádným pochybnostem a případným nejasnostem. Z důvodu sloučení účastníků řízení

teprve po podání rozkladů, tj. po zahájení řízení o rozkladech, jsem byl nucen změnit celý výrok napadeného rozhodnutí, kdy plnění ze zakázaných dohod podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jsem do budoucna zakázal pouze společnosti Plzeňský Prazdroj jako nástupnické společnosti sloučených účastníků řízení. Stejným způsobem jsem postupoval v případě uložení opatření k nápravě. Na závěr tohoto rozhodnutí konstatuji, že návrhům účastníků řízení na zrušení rozklady napadeného rozhodnutí jsem z výše uvedených důvodů nevyhověl.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

Plzeňský Prazdroj, a.s.
U Prazdroje 7
304 97 Plzeň-město

Mgr. Karolína Horáková
AK Weil, Gotshal & Manges v.o.s.
Křížovnického nám. 1
110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 6. 2003 a stalo se vykonatelným dle jednotlivých výrokových částí.